

V I Lenin

Människor från en annan värld

Ett gammalt latinskt tänkespråk lyder: ”Mina vänner, en dag har gått förlorad för mig.” Man minns det osökt, då man tänker på hur den 5 januari gick förlorad.

Efter ett livligt, verkligt, sovjetiskt arbete bland arbetare och bönder, som var sysselsatta med *praktisk handling*, med att hugga ned godsägar- och kapitalistutsugningens skog och att rycka upp dess stubbar, blev vi plötsligt tvungna att förflytta oss till en ”främmande värld”, till ett slags främlingar från en annan värld, från bourgeoisins läger med dess frivilliga och ofrivilliga, medvetna och omedvetna förkämpar, snyltgäster, tjänare och försvarare. Från den värld, där de arbetande massorna och deras sovjetiska organisation kämpar mot utsugarna förflyttades vi till en värld bestående av sötsliskiga fraser, slätstrukna och helt innehållslösa deklamationer, ändlösa löften, liksom tidigare baserade på kompromiss med kapitalisterna.

Det var som om historien av en tillfällighet eller ett misstag vridit sin klocka tillbaka och januari 1918 för en enda dag blivit maj eller juni 1917!

Det var förfärligt! Att från de levande människornas värld hamna i ett sällskap av lik, inandas liklukt och lyssna till mumier med deras tomma ”sociala”, blancistiska fraser, att lyssna till Tjernov och Tsereteli – det var något outhärdligt.

Kamrat Skvortsov hade rätt, då han i två-tre korta, exakta, enkla, lugna och samtidigt skoningslöst skarpa meningar förklarade för högersocialistrevolutionärerna: ”Mellan oss är allt slut. Vi är i färd med att slutföra Oktoberrevolutionen mot bourgeoisin. Vi och ni står på olika sidor av barrikaden.”

Och som svar strömmar av ålhala fraser från Tjernov och Tsereteli, vilka omsorgsfullt undvek blott (blott!) en enda fråga, frågan om sovjetmakten, om Oktoberrevolutionen. ”Inget inbördeskrig, inget sabotage”, besvor Tjernov i högersocialistrevolutionärernas namn revolutionen. Och högersocialistrevolutionärerna, som hade sovit i ett halvår som döda i sina kistor, från juni 1917 till januari 1918, reste sig från sina platser och applåderade våldsamt och ihållande. Det är i själva verket så lätt och så angenämt att avgöra revolutionens frågor med besvärjelser. ”Inget inbördeskrig, inget sabotage, alla erkänner konstituerande församlingen.” På vad sätt skiljer sig detta egentligen från besvärjelsen ”Arbetare och kapitalister försona er”? Inte på minsta vis. Personer som Kaledin och Rjabusjinskij tillsammans med sina imperialistiska vänner i alla länder försvinner inte och ändrar inte sin politik vare sig genom den sötsliskige smörsångaren Tjernovs besvärjelser eller genom Tseretelis tråkiga förmaningar, som verkar ha hämtats från någon missförstådd, ogenomtänkt och förvanskad skrift.

Antingen måste man besegra personer som Kaledin och Rjabusjinskij eller ge upp revolutionen. Antingen seger över utsugarna i inbördeskriget eller revolutionens undergång. Så har frågan stått i *alla* revolutioner, i den engelska på 1600-talet, i den franska på 1700-talet och i den tyska på 1800-talet. Hur skulle det vara tänkbart, att frågan *inte* stod så i den ryska revolutionen på 1900-talet? Hur kan vargar bli lamm?

Det finns inte en skymt av tanke hos Tsereteli och Tjernov, inte den minsta önskan att erkänna klasskampen som blivit ett inbördeskrig inte av en tillfällighet, inte med en gång, inte genom någons nyck eller onda vilja utan ofrånkomligen, i den revolutionära utvecklingens långvariga process.

Det var en svår, ledsam och urtråkig dag i de eleganta lokalerna i Tauriska palatset, som utseendemässigt skiljer sig från Smolnyj ungefär på samma sätt som den eleganta, men döda borgerliga parlamentarismen skiljer sig från den proletära, enkla, i mångt och mycket alltjämt oordnade och ofullbordade men levande och livsdugliga sovjetapparaten. Där, i den borgerliga parlamentarismens gamla värld, utkämpade ledarna för fientliga klasser och fientliga grupper inom bourgeoisin *orddueller*. Här, i proletariatets och böndernas nya värld, den socialistiska staten, presterar de förtryckta klasserna saker och ting klumpigt, oskickligt...*

Skrivet den 6 (19) januari 1918

V I Lenin, *Samlade skrifter*, 5:e ry uppl, b 35, s 229-231

Ffg publicerat den 21 januari 1926 i nr 17 av tidningen *Pravda*

* Här avbryts manuskriptet. – *Red*